

- 1) robotników i pracowników, z którymi zawarto umowę o pracę na czas nieokreślony;
- 2) robotników i pracowników, z którymi zawarto umowę o pracę wprowadzając na oznaczony zgóry okres czasu, jednak nie krótszy niż 3 miesiące lub których umówiono do wykonania określonej roboty, trwać mającej w myśl umowy nie krócej niż trzy miesiące.

Przez okres pracy próbnej, przewidzianej bądź to w ustawie, bądź zwyczajowo, bądź w umowie o pracę robotnikowi lub pracownikowi nie przysługuje charakter stałego robotnika lub pracownika.

§ 3. Zasilki przyznane za okres ćwiczeń wojskowych odbytych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia mają być zgodne z art. 16 ustawy z dnia 22 marca 1923 r. obliczone podług norm wskazanych w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Pracy i Opieki Społecznej.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Sikorski*

Minister Spraw Wojskowych: *Sosnkowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*

277.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 3 kwietnia 1923 r.

w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Na mocy art. 2 p. 13 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63 poz. 371), § 7 austrjackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (austr. D. U. P. z 1907 r. № 5), art. 380 rosyjskiej ustawy lekarskiej (zbiór praw t. XIII wyd. 1905 r.), §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 21 poz. 169) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20 stycznia 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny (Dz. U. R. P. № 11 poz. 100), mogą za pracę przy recepturze do cen ustanowionych w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 19 stycznia 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. R. P. № 10 poz. 67) doliczać 220⁰/₁₀₀.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia Publicznego: *Chodźko*

278.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 5 kwietnia 1923 r.

celem wykonania ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 228) w przedmiocie zmiany w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązującym na zasadzie ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232) i ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550).

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 228) w przedmiocie zmiany w przepisach o państwowym podatku dochodowym, obowiązującym na zasadzie ustawy z 4 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 29, poz. 232) i ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) zarządza się co następuje:

Do art. 3 ustawy.

§ 1. Art. 3 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 35, poz. 228) uzupełnia ustęp 5 art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 82, poz. 550) nowym przepisem, mocą którego kwoty wpłacone tytułem nadzwyczajnej daniny państwowej oraz tytułem podatku od wzbogacenia się, które ujawniło się przez nabycie nieruchomości i przez spłatę długów hipotecznych, nie stanowią pozycji potrącalnych od ogólnego dochodu.

Nadto art. 3 ustawy wprowadza do art. 10 ustawy z dn. 16 lipca 1920 r. nowy ustęp 6, zawierający przepis, w myśl którego od ogólnego dochodu spółdzielni, działających z mocy ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 111, poz. 733), należy potrącać kwoty, przelane do funduszy, nie podlegających wedle statutu spółdzielni podziałowi między członków.

Do art. 4 ustawy.

§ 2. Art. 4 ustawy zawiera nowy przepis, dotyczący ustalenia dochodu z drobnej własności gruntowej.

W myśl tego przepisu przy obliczaniu ogólnego dochodu z gospodarstw rolnych poniżej 15 ha, położonych w odległości ponad 5 klm. od granicy miast z ludnością wyżej 100.000 mieszkańców, przyjmuje się dochód w wysokości nie przekraczającej wartości 2 centnarów metrycznych żyta z jednego morga gruntu po cenach przeciętnych z r. 1922.

Ponieważ wedle danych Głównego Urzędu Statystycznego przeciętna cena żyta w r. 1922 wynosiła 17.500 mk. za 1 centnar metryczny, przeto właściciele gospodarstw rolnych, o których wyżej mowa, nie będą podlegali na rok podatkowy 1923 podatkowi dochodowemu, o ile obok dochodów z gruntów nie posiadali w r. 1922 innego źródła dochodu (zakład prze-

mysłowy, handel, rzemiosło, pośrednictwo, odnajem mieszkań letnikom i t. p.), względnie, o ile dochody z tych innych źródeł łącznie z dochodami z gruntu nie przewyższają wolnej od podatku kwoty dochodu dwóch milionów marek.

Wyrażenie „gospodarstw rolnych” należy rozumieć w znaczeniu zwykłych gospodarstw, produkujących zboża i rośliny okopowe; nie zalicza się do nich ferm mleczarskich, pasiek, sadów, ogrodów warzywnych, hodowli roślin technicznych i lekarskich i t. p., lubo z rolą związanymi, lecz posiadających charakter przemysłowy.

Do art. 7 ustawy.

§ 3. Zawarta w art. 7 ustawy skala podatku dochodowego służy:

- 1) do wyznaczania stawek podatkowych, przypadających od ogólnego dochodu, osiągniętego przez płatnika ze wszystkich źródeł, z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę;
- 2) do określania stopy procentowej podatku, przypadającego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, przekraczających 52.000.000 mk. W tym ostatnim wypadku podatek oblicza się według onizowanej o 2% stopy procentowej odpowiedniego stopnia dochodu.

Przykłady ad 2):

- I. Wypłaca się pracownikowi miesięcznie uposażenie w kwocie 5.000.000 mk.
Wysokość tego uposażenia, obliczona w stosunku rocznym ($5.000.000 \times 12$) wynosi 60.000.000 „
Obniżona o 2% stopa procentowa od rocznego dochodu 36 stopnia skali z art. 7 ustawy wynosi 14,3%. Służbowodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 5.000.000 mk. podatek w kwocie 715.000 „
- II. Wypłaca się pracownikowi miesięcznie uposażenie w kwocie 15.000.000 „
Wysokość tego uposażenia, obliczona w stosunku rocznym ($15.000.000 \times 12$), wynosi 180.000.000 „
Przypadająca według skali z art. 7 ustawy stopa procentowa 26,5%, obniżona o 2%, wynosi 24,5%. Służbowodawca potrąca zatem przy wypłacie wspomnianych 15.000.000 mk. 3.675.000 „

Do art. 8 ustawy.

§ 4. Art. 7 ustawy z dnia 4 kwietnia 1922 r. o tyle został zmieniony, że kwotę dochodu 20.000 mk., uzasadniającą obowiązek opłacania specjalnego po-

datku od tantjem przez osoby osiągające dochód, określony w art. 18 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., podwyższono do 200.000 mk., minimum zaś specjalnego podatku od tantjem ma wynosić zamiast 1.000 mk. — 26.000 mk.

Przykład:

Dochód podlegający opodatkowaniu	20.000.000 mk.
Podatek dochodowy	1.540.000 „
W dochodzie tym, oprócz dochodu z innych źródeł, mieszczą się tantjemy (art. 18 ustawy z 16 lipca 1920 r.) przyznane podatnikowi w następujących sumach:	
1) w instytucji A	500.000 „
2) w instytucji B	3.000.000 „
Powołane instytucje winny przeto obliczyć i pobrać specjalny podatek od tantjem w następujących kwotach:	
ad) 1) od 500.000 mk.	26.000 „
ponieważ w skali art. 7 ustawy niema odpowiedniej stawki.	
ad) 2 od 3.000.000 mk. 50% stawki, przypadającej według skali art. 7 ustawy, t. j.	35.200 „

Do art. 12 ustawy.

§ 5. Osoby wymienione w art. 12 ustawy są zwolnione od obowiązku składania zeznań o dochodzie a są do tego obowiązane tylko wtedy, gdy otrzymają osobne wezwanie władzy podatkowej lub przewodniczącego komisji szacunkowej.

Takie wezwania na formularzu według przepisanego wzoru winny być wystosowywane w wypadkach, gdy władza wymiarowa na podstawie posiadanych materiałów przyjdzie do przekonania, że dochód roczny danego podatnika, osiągnięty w czasie miarodajnym, przekracza 2.000.000 mk. Do wezwania winien być dołączony przepisany formularz zeznania o dochodzie.

Do art. 14 ustawy.

§ 6. Art. 14 wprowadza zmianę w części trzeciej art. 69 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. pod tym względem, że protest przewodniczącego komisji szacunkowej nie wstrzymuje wykonania uchwały komisji i płatnik obowiązany jest zapłacić w przepisany terminie podatek w kwocie uchwalonej przez komisję.

Do art. 16 i 18 ustawy.

§ 7. Art. 16 w związku z art. 18 ustawy postanawia, że płatnicy obowiązani do składania zeznań o dochodzie, a więc płatnicy bezwzględnie do tego obowiązani, jak również ci z pośród płatników wymienionych w art. 12 ustawy z dnia 9 marca 1923 r., którzy zostali wezwani przez władzę podatkową, względnie przewodniczącego komisji do złożenia zeznania o dochodzie, — winni wpłacić do kas skarbowych wprost lub za pośrednictwem Pocz-

towej Kasy Oszczędności połowę podatku, przypadającego według skali z art. 7 ustawy od zeznanego dochodu.

Płatnicy bezwzględnie obowiązani do składania zeznań mają uiścić połowę podatku w terminie, oznaczonym w części drugiej art. 50 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., względnie w art. 13 ustawy z dnia 9 marca 1923 r., płatnicy zaś wezwani do składania zeznań w myśl § 5 niniejszego rozporządzenia, najpóźniej w ciągu 30 dni, licząc od następnego dnia po otrzymaniu wezwania. Wpłata połowy podatku winna być dokonana przed złożeniem zeznania o dochodzie, a dowód uskutecznionej zapłaty w oryginale lub też w odpisie winien być dołączony do zeznania.

Termin płatności reszty podatku dla płatników, obowiązanych do składania zeznań, tudzież dla tych płatników z pośród wymienionych w art. 12 ustawy, którzy zostali indywidualnie wezwani do składania zeznań, przypada na dzień 1 listopada roku podatkowego.

Kwoty podatku, nieuiszczone w terminach wyżej oznaczonych, będą ściągnięte przymusowo za pobraniem kar za zwłokę w wysokości 10% miesięcznie.

W razie, gdy płatnik, obowiązany do złożenia zeznania o dochodzie, takiego zeznania nie złożył, — kary za zwłokę z powodu nieuiszczenia podatku w myśl części drugiej niniejszego paragrafu mają być pobrane od połowy podatku, wymierzonego przez komisję szacunkową.

Jeżeli płatnik złożył zeznanie i wpłacił połowę podatku, przypadającego od zeznanego dochodu, a wskutek odmiennego oszacowania dochodu przez komisję szacunkową podatek uległ podwyższeniu w stosunku do podatku, obliczonego przez płatnika, — wówczas nie należy doliczać kar za zwłokę od różnicy między połową podatku wymierzonego przez komisję, a kwotą podatku wpłaconego przez płatnika przy składaniu zeznania. Natomiast, gdy zostanie udowodnione, że płatnik ten świadomie, celem uchylecia się od obowiązku podatkowego, złożył zeznanie o dochodzie niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, należy pociągnąć go do odpowiedzialności karnej w myśl art. 99 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r.

Do art. art. 21, 24 i części drugiej art. 26 ustawy.

§ 8. Z uwagi na postanowienia art. 24 ustawy skala podatkowa, podana w art. 21 ustawy, jest ruchomą i w brzmieniu zawartem w ustawie obowiązuje tylko na pierwszy kwartał roku podatkowego 1923. Poczynając od drugiego kwartału kalendarzowego roku podatkowego 1923, Minister Skarbu ustala wykładnik, o którym mowa w art. 24 ustawy, i, uwzględniając przytem postanowienia części drugiej art. 26 ustawy, podaje do publicznej wiadomości odrębnym rozporządzeniem na każdy kwartał kalendarzowy skalę, według której należy w danym kwartale kalendarzowym potrącać podatek od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Do art. 22 ustawy.

§ 9. Art. 22 wprowadza nowy przepis, w myśl którego należności podatku dochodowego, płatne: a) w dniu 1 listopada roku podatkowego (art. 16 ustawy), względnie b) w terminie późniejszym, przewidzianym w art. 22 ustawy z 4 kwietnia 1922 r., w wypadkach, gdy nakazy płatnicze doręczone zostały po 15 października roku podatkowego, tudzież c) w terminie, wyznaczonym w art. 88 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. dla płatników wymienionych w części drugiej art. 75 i w art. 77 tejże ustawy, — winny być zapłacone w takiej wysokości, jaka wypadnie pomnożenia wymierzonego podatku przez wykładnik, wyrażający wzrost przeciętnych cen hurtowych pierwszej połowie roku podatkowego w porównaniu z przeciętnymi cenami hurtowymi w roku, poprzedzającym rok podatkowy.

Wysokość tego wykładnika zostanie przez Ministra Skarbu podana do wiadomości publicznej i władz podatkowych przed 1 sierpnia każdego roku podatkowego.

Do art. 23 ustawy.

§ 10. Pomnożeniu przez wykładnik wzrostu cen hurtowych nie podlegają kwoty podatku, przypadające na rok podatkowy i w tymże roku wpłacone przed upływem ustawowego terminu, wyznaczono do składania zeznań, względnie przed upływem 30-dniowego terminu, wymienionego w ostatniej części art. 16 ustawy.

Przykłady:

I. Przypadający od zeznanego dochodu w kwocie 4.000.000 marek podatek według skali art. 7 ustawy wynosi . . .	114.400 mk.
Podatnik wpłacił przed upływem terminu, wyznaczonego do składania zeznań, połowę podatku, t. j. . . .	57.200 .
Komisja ustaliła dochód podatnika zgodnie z zeznaniem, zatem podatek, przypadający do zapłaty w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku, wynosi po przemnożeniu kwoty 57.200 mk. przez wykładnik wzrostu cen hurtowych, o ile jego wysokość zostanie ustalona jako „2”	114.400 .
II. Przypadający od zeznanego dochodu w kwocie 4.000.000 marek podatek według skali art. 7 ustawy wynosi	114.400 .
Podatnik wpłacił przed upływem terminu, wyznaczonego do składania zeznań, połowę podatku, t. j. . . .	57.200 .
Komisja ustaliła dochód podatnika na kwotę 6.000.000 marek, od którego przypada podatek w kwocie	211.200 .

Ponieważ podatnik w terminie, wyznaczonym do składania zeznań, wpłacił połowę podatku w kwocie 57.200 mk., zatem w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku pozostaje do zapłaty podatek 154.000 mk., przemnożony przez wykładnik wzrostu cen hurtowych „2”, w kwocie

III. Przypadający od zeznanego dochodu w kwocie 4.000.000 marek podatek według skali art. 7 ustawy wynosi

Podatnik nie wpłacił wcale połowy przypadającego podatku od zeznanego dochodu.

Komisja ustaliła dochód zgodnie z zeznaniem.

Do zapłaty w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku przypada cały powyższy podatek, przemnożony przez wykładnik wzrostu cen hurtowych „2”, t. j.

Nadto podatnik będzie pociągnięty do zapłaty 10% kary za zwłokę od niewpłaconej połowy podatku, przypadającej do zapłaty w kwocie 57.200 mk. stosownie do zeznanego dochodu. Karę za zwłokę należy w tym wypadku pobrać za czas od piętnastego dnia po upływie terminu, wyznaczonego do złożenia zeznania, — do ustawowego terminu płatności wymierzonego podatku.

IV. Podatnik nie złożył w terminie zeznania lub złożył je po upływie terminu, a na poczet podatku nie wpłacił żadnej kwoty.

Komisja ustaliła dochód w wysokości 10.000.000 mk.

Przypadający od tego dochodu podatek według skali art. 7 wynosi

Płatnik obowiązany jest w ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku wpłacić powyższy podatek, przemnożony przez wykładnik wzrostu cen hurtowych „2”, t. j. w kwocie

a nadto 10% karę za zwłokę od połowy wymierzonego podatku, t. j. od 205.000 mk. za czas od 15 dnia po upływie terminu, wyznaczonego do złożenia

zeznania — do ustawowego terminu płatności wymierzonego podatku.

V. Płatnik, dla którego według orzeczonego wezwania 30-dniowy termin do złożenia bitywał dnia 1 sierpnia — był wymagane zeznanie dopiero w dniu 1 września w tym samym dniu wpłacił całą należność podatkową przypadającą od zeznanego dochodu 4.000.000 mk. w kwocie

Komisja ustaliła dochód podatnika na kwotę 8.000.000 mk. od którego przypada podatek w kwocie

W ustawowym terminie płatności wymierzonego podatku należy pobrać wymietny podatek 295.200 mk., przemnożony przez wykładnik „2”, t. j. 590.400 mk. po płaconiu wpłaconej już na poczet podatku kwoty 114.400 mk. czyli

Od połowy wymierzonego podatku, t. j. od kwoty (295.200 : 2) 147.600 marek należy pobrać 10% kary za zwłokę za czas od dnia 15 sierpnia do 15 września, zaś od 1 września aż do ustawowego terminu płatności wymierzonego podatku 10% kary za zwłokę od różnicy między sumą wymierzonego podatku 147.600 mk., a kwotą 114.400 mk. wpłaconą 1 września na poczet podatku, t. j. od kwoty 33.200 mk.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, mocą obowiązującą od 1 stycznia 1923 roku.

Minister Skarbu *W. Grabski*

279.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 11 kwietnia 1923 r.

o podwyższeniu taryf osobowej i bagażowej na liniach towarzywa akcyjnego budowy i eksploatacji dróg żelaznych podjazdowych w Królestwie Polskiem.

Na mocy dekretu dnia 7 lutego 1919 r. o tymczasowym przekazaniu Ministerstwu Komunikacji prawa wydawania przepisów o przewozie osób, bagażu i towarów oraz ustalania taryf przewozowych na kolejach polskich (Dz. P. P. № 14, poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu, zarządza się co stepuje:

308.000 mk.

114.400 mk.

228.800 mk.

410.000 mk.

820.000 mk.

114.400 mk.

295.200 mk.

476.000 mk.